

“मीठे बच्चे- तिमीहरूमा ज्ञानबाट राम्रो जागृति आएको छ। तिमीले आफ्नो ८४ जन्महरूलाई, निराकार र साकार बाबालाई जानेका छौं, तिम्रो भड्काइ बन्द भयो।”

प्रश्न:- ईश्वरको गति-मति न्यारा भनेर किन गायन गरिएको हो?

उत्तर:- (१) किनकि उहाँले यस्तो मत दिनुहुन्छ जसबाट तिमी ब्राह्मण सबैभन्दा न्यारा (भिन्न) बन्छौ। तिमीहरू सबैको एक मत हुन्छ। (२) एक ईश्वर नै हुनुहुन्छ, जसले सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ। पुजारीबाट पूज्य बनाउनुहुन्छ, त्यसैले उहाँको गति मति भिन्नै छ, जसलाई तिमी बच्चाहरू सिवाय अरु कसैले बुझ्न सक्दैन।

ओम् शान्ति। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ, बच्चाहरूको स्वास्थ्य ठीक भएन भने बाबा भन्नुहुन्छ- यहाँ सुत्न सक्छौ। यसमा केही फरक पर्दैन किनकि सिकीलधे बच्चा हो अर्थात् ५ हजार वर्षपछि फेरि आएर मिलेका छौ। कोसँग मिलेका छौ? बेहदका बाबासँग। यो पनि तिमी निश्चय भएका बच्चाहरूले जानेका छौ, अवश्य पनि हामी बेहदका बाबासँग मिलेका छौं किनकि पिता हुन्छन् नै एक हदका र अर्का बेहदका। दुःखमा सबैले बेहदका बाबालाई याद पार्छन्। सत्ययुगमा एउटै लौकिक पितालाई याद गर्छन् किनकि त्यो हो नै सुखधाम। लौकिक पिता उनलाई भनिन्छ जसले यस लोकमा जन्म दिन्छन्। पारलौकिक बाबाले त एकैपटक आएर तिमीलाई आफ्नो बनाउनुहुन्छ। तिमी रहन पनि बाबाको साथ अमरलोकमा रहन्छौ, जसलाई परलोक, परमधाम भनिन्छ। त्यो सबैभन्दा टाढाको धाम हो। स्वर्गलाई सबैभन्दा टाढाको धाम भनिँदैन। स्वर्ग नर्क यहाँ नै हुन्छ। नयाँ दुनियाँलाई स्वर्ग, पुरानो दुनियाँलाई नर्क भनिन्छ। अहिले हो पतित दुनियाँ, पुकार्छन् पनि- हे पतित-पावन आउनुहोस्। सत्ययुगमा यस्तो भनिँदैन। रावण राज्य सुरु भएपछि पतित बन्छन्, त्यसलाई भनिन्छ ५ विकारको राज्य। सत्ययुगमा हुन्छ नै निर्विकारी राज्य। भारतवर्षको कति धेरै महिमा छ। तर विकारी भएकाले यसको महिमा जानेका छैनन्। यी लक्ष्मी-नारायणले राज्य गरेको बेलामा सम्पूर्ण विश्व निर्विकारी राज्य थियो। अहिले त्यो राज्य छैन। त्यो राज्य कहाँ गयो- यी पत्थर बुदधिलाई थाहा छैन। अरु सबैले आआफ्नो धर्म स्थापकलाई चिनेका छन्, यिनै हिन्दुहरू मात्र हुन् जसले न आफ्नो धर्मलाई जानेका छन्, न धर्म स्थापकलाई चिन्छन्। अरु धर्मकाले आफ्नो धर्मलाई त चिनेका छन् तर त्यो धर्म फेरि कहिले स्थापन गर्न आउँछन्, यो जानेका छैनन्। सिखहरूलाई पनि यो थाहा छैन- हाम्रो सिख धर्म पहिला थिएन। गुरुनानकले आएर स्थापन गरे, फेरि अवश्य सुखधाममा रहँदैनन् अनि गुरुनानक आएर फेरि स्थापना गर्नेछन् किनकि विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिन्छ नि। क्रिस्चियन धर्म पनि थिएन फेरि स्थापन भयो। पहिला नयाँ दुनियाँ थियो, एक धर्म थियो। केवल तिमीहरू मात्र थियो, एक धर्म थियो फेरि तिमीले ८४ जन्म लिँदै लिँदै यो पनि बिसिएका छौ- हामी नै देवता थियौं। फेरि हामीले नै ८४ जन्म लिन्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले आफ्नो जन्मलाई जान्दैनौ, मैले बताउँछु। आधाकल्प रामराज्य थियो फेरि रावण राज्य भएको छ। पहिला हुन्छ सूर्यवंशी घराना फेरि चन्द्रवंशी घराना, रामराज्य। सूर्यवंशी लक्ष्मी-नारायणका घरानाको राज्य थियो, जो सूर्यवंशी लक्ष्मी-नारायणका घरानाका थिए, उनीहरूले नै ८४ जन्म लिएर अहिले रावणका घरानाका बनेका छन्। पहिला पुण्य आत्माहरूको घरानाका थिए, अहिले पाप आत्माहरूको घरानाका बनेका छन्। ८४ जन्म लिएका छन्, उनीहरूले त ८४ लाख भनिदिन्छन्। अब ८४ लाखलाई कसले बसेर विचार गर्ला? कसैको विचार चल्दैन चल्दैन। अहिले तिमीलाई बाबाले सम्झाउनुभएको छ, तिमी बाबाको सामुन्ने बसेका छौ। निराकार बाबा र साकार बाबा दुवै यहाँ प्रख्यात छन्। गायन पनि गर्छन् तर बाबालाई चिन्दैनन्, अज्ञान निद्रामा सुतेका छन्। ज्ञानबाट जागृति हुन्छ। उज्यालोमा मनुष्यले कहिल्यै ठक्कर खाँदैनन्। अन्धकारमा ठक्कर खान्छन्। यहाँ पूज्य थिए, अहिले पुजारी छन्। लक्ष्मी-नारायण पूज्य थिए नि, यिनीहरूले कसको पूजा गर्छन् र। आफ्नो चित्र बनाएर आफ्नै पूजा त गर्दैनन्। यो हुनसक्दैन। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी नै पूज्य थियौं, हामी नै पुजारी कसरी बन्छौं। यी कुरा अरु कसैले बुझ्न सक्दैनन्। बाबाले नै आएर सम्झाउनुहुन्छ। त्यसैले भन्छन् पनि ईश्वरको गति मति अलगगै छ।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- बाबाले हाम्रो गति मति सारा दुनियाँभन्दा भिन्नै बनाइदिनु भएको छ। सारा

दुनियाँमा अनेक मतमतान्तर छन्, यहाँ तिमी ब्राह्मणहरूको छ एक मत। ईश्वरको मति र गति। गति अर्थात् सदगति। सदगतिदाता एउटै बाबा हुनुहुन्छ। गायन पनि गर्छन्— सर्वका सदगतिदाता राम। तर राम कसलाई भनिन्छ, यो बुझ्दैनन्। भन्छन्— जता हेरे पनि रामै राम छन्, यसलाई भनिन्छ अज्ञान अन्धकार। अन्धकारमा हुन्छ दुःख, उज्यालोमा हुन्छ सुख। अन्धकारमा नै पुकार्छन् नि। बन्दना गर्नु अर्थात् बाबालाई बोलाउनु, भिख माग्छन् नि। देवताहरूको मन्दिरमा गएर भिख मागेको भयो नि। सत्ययुगमा भिख माग्ने आवश्यकता पर्दैन। भिखारीलाई विपन्न भनिन्छ। सत्ययुगमा तिमी कति सम्बृद्ध थियो, त्यसलाई भनिन्छ सम्पन्न। भारतवर्ष अहिले विपन्न छ। यो पनि कसैले बुझ्दैनन्। कल्पको आयु उल्टोसुल्टो लेखिदिएकाले मनुष्यको दिमागै परिवर्तन भएको छ। बाबाले बसेर धेरै प्यारले सम्झाउनुहुन्छ। कल्प पहिला पनि तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाएको थिएँ, म पतित-पावन बाबालाई याद गर्यो भने तिमी पावन बन्छौ। पतित कसरी बनेका हौं, विकारको मैला परेको छ। सबै मनुष्यमा खिया लागेको छ। अब त्यो खिया कसरी निकाल्ने? मलाई याद गर। देह अभिमान छोडेर देहीअभिमानि बन्। आफूलाई आत्मा सम्झ। पहिला तिमी हौं आत्मा त्यसपछि शरीर लिन्छौ। आत्मा त अमर छ, शरीर मर्छ। सत्ययुगलाई भनिन्छ अमरलोक। कलियुगलाई भनिन्छ मृत्युलोक। दुनियाँमा यो कुरा कसैले पनि जानेका छैन— पहिला अमरलोक थियो फेरि मृत्युलोक कसरी बन्यो। अमरलोक अर्थात् त्यहाँ अकालमा मृत्यु हुँदैन। त्यहाँ आयु पनि लामो हुन्छ। त्यो हो नै पवित्र दुनियाँ।

तिमी राजऋषि हौं। ऋषि पवित्रलाई भनिन्छ। तिमीलाई पवित्र कसले बनायो? उनलाई बनाउँछन् शङ्कराचार्यले, तिमीलाई बनाइरहनु भएको छ शिवाचार्यले। यो कहीं पढेका थिएनौं। यिनीद्वारा तिमीलाई शिवबाबाले आएर पढाउनुहुन्छ। शङ्कराचार्यले त गर्भबाट जन्म लिए, कोही पनि माथिबाट अवतरित भएका होइनन्। बाबा त यिनमा प्रवेश गर्नुहुन्छ, आउनुहुन्छ, जानुहुन्छ, मालिक हुनुहुन्छ, जसमा चाहनुहुन्छ उनमा जान सक्नुहुन्छ। बाबाले सम्झाउनुभएकोछ, कसैको कल्याण गर्नको लागि म प्रवेश गर्छु। आउन त पतित तनमा नै आउँछु नि। धेरैको कल्याण गर्छु। बच्चाहरूलाई सम्झाएको छु— माया पनि कम छैन। कहिलेकाहीं ध्यानमा माया प्रवेश गरेर उल्टोसुल्टो भन्न लगाउँछु, त्यसैले बच्चाहरूले धेरै सम्हाल गर्नुपर्छ। कतिमा माया प्रवेश गर्यो भने भन्छन्— म शिव हुँ, फलाना हुँ। माया धेरै दुष्ट छ। यो को प्रवेश गरेको हो? समझदार बच्चाहरूले राम्ररी बुझ्न सक्छन्। उहाँको शरीर त यही हुन्छ नि। बाँकी अरूको कुरा हामीले सुन्ने नै किन! यदि सुन्ने हो भने बाबासँग सोध— यो कुरा ठिक हो वा होइन? बाबाले तुरुन्तै बुझाइदिनु हुन्छ। कति ब्राह्मणीहरूले पनि यो कुरालाई के हो भन्ने जानेका छैनन्। कसैमा त यस्तो प्रवेश हुन्छ जसले थप्पड पनि मारिदिन्छ, गाली पनि गर्न लाग्छ। तर बाबाले कहाँ गाली गर्नुहुन्छ र। यी कुरालाई पनि कति बच्चाहरूले जान्न सक्दैनन्। फस्टक्लास बच्चाहरूले पनि कहीं न कहीं बिर्सिन्छन्। सबै कुरा सोध्नुपर्छ किनकि धेरैमा मायाले प्रवेश गर्छ। फेरि ध्यानमा गएर के के भनिरहन्छन्। यसमा पनि धेरै सम्हाल्नुपर्छ। बाबालाई पूरा समाचार दिनुपर्छ। फलानामा मम्मा आउनुहुन्छ, फलानामा बाबा आउनुहुन्छ— यी सबै कुरालाई छोडेर बाबाको एउटै आदेश छ— म एकलाई याद गर। बाबालाई र सृष्टिचक्रलाई याद गर। रचयिता र रचनाको स्मरण गर्नेको अनुहार सदैव हर्षित हुन्छ। धेरै यस्ता पनि छन् जसलाई याद हुँदैन। कर्मबन्धन धेरै भारी छ। विवेकले भन्छ— जब बेहदका बाबा मिलिसक्नु भएको छ, उहाँले भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर, अनि हामीले उहाँलाई किन याद नगर्ने? जे भए पनि बाबासँग सोध। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— अझै कर्मभोग त रहेको छ नि। कर्मातित अवस्था भएपछि तिमी सदैव हर्षित रहन्छौ। त्यतिबेलासम्म केही न केही हुन्छ। यो पनि जानेका छौं— मिरुआ मौत मलूका शिकार। विनाश त हुनु नै छ। तिमी फरिस्ता बन्छौ। बाँकी थोरै दिन यस दुनियाँमा रहन्छौ, त्यसपछि तिमी बच्चाहरूलाई यो स्थल वतन मन पर्दैन। सूक्ष्म वतन र मूलवतन मन पर्छ। सूक्ष्म वतनवासीलाई भनिन्छ फरिस्ता, जब तिमी कर्मातित अवस्थामा पुग्छौ, त्यो फरिस्ता धेरै कम समयको लागि बन्छौ। सूक्ष्मवतनमा हाड मासु हुँदैन। हाड मासु नै भएन भने बाँकी के नै रहयो? केवल सूक्ष्म शरीर हुन्छ। यस्तो होइन, निराकार बन्छौ। होइन, सूक्ष्म आकार हुन्छ। उहाँको भाषा, इसारा (मूवी)मा चल्छ। आत्मा आवाजभन्दा पर हुन्छ। त्यसलाई भनिन्छ सूक्ष्मवतन। त्यहाँ सूक्ष्म आवाज हुन्छ। यो हो आवाज (टकी) को दुनियाँ। फेरि इसारा अनि शान्ति (साइलेन्स)। यहाँ बोलचाल हुन्छ। यो ड्रामाको बनिबनाऊ पार्ट हो। त्यहाँ हुन्छ साइलेन्स। त्यो मुवी र यो टकी। यी तिनै लोकलाई याद गर्ने पनि कोही विरलै होलान्। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! सजायबाट बच्नको लागि कम्तीमा ८ घण्टा कर्मयोगी बनेर कर्म गर, ८ घण्टा आराम गरेर ८ घण्टा बाबालाई याद गर। यसै अभ्यासबाट तिमी पावन बन्छौ। निदाउनु, कुनै बाबाको याद होइन। यस्तो पनि कसैले नसम्झाउनु— बाबाका त हामी बच्चा हौं नै, त्यसैले याद किन गर्नुपर्यो? होइन, बाबाले त भन्नुहुन्छ— मलाई त्यहाँ परमधाममा याद गर।

आफूलाई आत्मा सम्झेर म पितालाई याद गर। जबसम्म योगबलबाट तिमी पवित्र बन्दैनौ तबसम्म तिमी घरमा पनि जान सक्दैनौ। नत्र फेरि सजाय खाएर जानुपर्छ। सूक्ष्मवतन मूलवतनमा जानु छ अनि आउनु छ स्वर्गमा। बाबाले सम्झाउनुभएकोछ- पछि गएर अखबारमा पनि छापिन्छ, अझै धेरै समय बाँकी छ। यति विशाल राजधानी स्थापना हुन्छ। भारतवर्षको पनि पूर्व, पश्चिम, उत्तर, दक्षिण कति छ। अब अखबारहरूबाटै आवाज निस्कन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गरौं भने तिमी पाप काटिन्छन्। बोलाउँछन् पनि- हे पतित-पावन, मुक्तिदाता हामीलाई दुःखबाट छुटाउनुहोस्! बच्चाहरूलाई थाहा छ- ड्रामा योजना अनुसार विनाश त हुनु नै छ। यो लडाइँपछि फेरि शान्ति नै शान्ति हुन्छ, सुखधाम हुन्छ। सारा उथलपुथल हुन्छ। सत्ययुगमा हुन्छ नै एक धर्म। कलियुगमा हुन्छन् अनेक धर्म। यो त कसैले पनि जान्न सक्छन्। सबैभन्दा पहिला आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो, जब सूर्यवंशी थिए, त्यतिबेला चन्द्रवंशी थिएनन् पछि चन्द्रवंशी हुन्छन्। पछि यो देवी-देवता धर्म प्रायः लोप हुन्छ। त्यसपछि अरू धर्मका आउँछन्। त्यो पनि जबसम्म उनीहरूको संस्था बन्दैन तबसम्म कहाँ थाहा हुन्छ र। अहिले तिमी बच्चाहरूले सृष्टिको आदि मध्य अन्त्यलाई जानेका छौ। तिमीलाई सोधिन्छ- सिँटीमा किन केवल हिन्दुहरूलाई मात्र देखाइएको छ? भन, यो खेल यहाँ नै हुन्छ। आधाकल्प हुन्छ उनीहरूको पार्ट, अनि फेरि द्वापर, कलियुगमा अरू सबै धर्मका आउँछन्। सृष्टिचक्रमा यो सारा ज्ञान छ। सृष्टिचक्र त धेरै फस्टकलास छ। सत्ययुग-त्रेतामा हुन्छ श्रेष्ठाचारी दुनियाँ। द्वापर कलियुग हुन्छ भ्रष्टाचारी दुनियाँ। अहिले तिमी सङ्गममा छौ। यी ज्ञानका कुरा हुन्। यो ४ युगको चक्र कसरी घुम्छ- यो कसैलाई पनि थाहा छैन। सत्ययुगमा यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य हुन्छ। यिनीहरूलाई पनि कहाँ थाहा हुन्छ र। सत्ययुगपछि फेरि त्रेता आउनेछ, त्रेतापछि फेरि द्वापर, कलियुग आउनेछ। यहाँ पनि कतिलाई बिल्कुलै थाहा छैन। भन्न त भन्छन् तर कसरी चक्र घुम्छ, यो कसैले पनि जानेका छैनन्। त्यसैले बाबाले सम्झाउनुभएकोछ- गीतामा सारा जोड देऊ। सच्चा गीता सुन्यौ भने स्वर्गवासी बन्छौ। यहाँ शिवबाबाले स्वयं सुनाउनुहुन्छ, त्यहाँ मनुष्यले पढ्छन्। गीता पनि सबैभन्दा पहिला तिमीले पढ्छौ। भक्तिमा पनि सबैभन्दा पहिला त तिमी जान्छौ नि। शिवका पुजारी पहिला तिमी बन्छौ। तिमीले सबैभन्दा पहिला पूजा गर्नुपर्छ अव्यभिचारी, एक शिवबाबाको। सोमनाथको मन्दिर बनाउन कहाँ अरू कसैको तागत हुन्छ र। बोर्डमा कति प्रकारका कुरा लेख्न सक्छौ। यो पनि लेख्न सक्छौ- सच्चा गीता सुनेर सत्यखण्डको मालिक बन्न सकिन्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी सच्चा गीता सुनेर स्वर्गवासी बनिरहेका छौं। जतिबेला तिमीले सम्झाउँछौ, भन्छन्- हो, वास्तवमा ठीक हो, बाहिर गए पछि बिसिन्छन्। जहाँको तहाँ रहन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) रचयिता र रचनाको ज्ञानको स्मरण गरेर सदा हर्षित रहनुछ। यादको यात्राबाट आफ्ना पुराना सबै कर्मबन्धन काटेर कर्मातित अवस्था बनाउनुछ।

२) ध्यान साक्षात्कारमा मायाको धेरै प्रवेशता हुन्छ, त्यसैले सम्हाल गर्नुपर्छ, बाबालाई खबर दिएर सल्लाह लिनुपर्छ, कुनै पनि भुल गर्नुहुँदैन।

वरदान:- आफ्नो शुभभावना द्वारा निर्बल आत्माहरूमा बल भर्ने सदा शक्ति स्वरूप भव सेवाधारी बच्चाहरूको विशेष सेवा हो- स्वयं शक्ति स्वरूप रहनु र सर्वलाई शक्ति स्वरूप बनाउनु अर्थात् निर्बल आत्माहरूमा बल भर्नु। यसका लागि सदा शुभभावना र श्रेष्ठ कामना स्वरूप बना। शुभभावनाको अर्थ यो होइन कसैमा भावना राख्दै राख्दै उसैमा भाववान् होऊ। यो गल्ती नगर्नु। शुभभावना पनि बेहदको होस्। एकमा विशेष भावना पनि नोक्सानकारक छ। त्यसैले बेहदमा स्थित भएर निर्बल आत्माहरूलाई आफूलाई प्राप्त भएको शक्तिहरूको आधारबाट शक्ति स्वरूप बनाऊ।

स्लोगन:- अलङ्कार ब्राह्मण जीवनका शृङ्गार हुन् त्यसैले अलङ्कारी बन, देह अहङ्कारी होइन।